

En röd i en eld

De kallade mig den röda nörden. Jag klädde mig alltid i rött, röd var min favoritfärg sedan barndomsåren. Andra delen av namnet är väl förståeligt, ordet "nörd" skrek högt när man såg på mig. Allt ifrån klädseln som inte riktigt gick samman, till glasögonen som var snäppet för stora och håret som verkligen inte formade mitt ansikte. Lätt att säga att jag inte var populär, och vänner hade jag slutat drömma om för länge sedan.

Jag vandrade runt i skolan och betraktade alla skepnader omkring mig. Avundades av tjejerna med de fina kläderna och det vackra håret. De var som godis, omringade av många och uppskattade av alla. Men bara få fick vara med dem, fick avnjuta deras sötma. De var utvalda av ödet, födda till perfektion och ett gott liv. Jag? Ja jag var väl också godis på ett sätt. Bara att jag blivit tappat på golvet, rullat runt i smuts och klibbat fast på en strumpa. Sedan när någon kommit i kontakt med mig drar de bort mig med förakt i tankarna. De inspekterar, kortvarigt, innan de slänger mig tillbaka på marken. Där jag slår mot ytan och kvarblir, låter cykeln upprepas om, och om igen.

Jag avskydde skolan och jag avskydde människorna. Alla betedde sig som dumstridiga idioter men en hjärna knappt större än en ärt. Det var som om de inte kunde tänka, vad de gjorde eller hur de gjorde. Varför skulle jag marginaliseras för att jag kunde tänka? Tydligt var det en synd att vara smart nuförtiden. Jag antar att jag helt enkelt var född i fel årtionde, missade den goda tiden med knappa 50 år. 2000-talet, det var grejer det, nya uppfinningar höger till vänster. En tid då nytt uppstod vid varje andetag. Nu är allt samma gamla. Jag gissar att det är därför människan har tappat kapaciteten att tänka för sig själv.

Att vara inget, ingen och allt däremellan hade väckt något inuti mig. Ett förakt, ett hat, vad man nu vill kalla det. Jag brann på insidan, en röd, lysande eld. Den gjorde mig stark, mäktig och jag kände det på mig att jag var något speciellt. Såklart såg ingen annan detta, allt de såg var nörden med de gigantiska glasögonen. Men jag, jag kände in i benmärgen att jag skulle göra något enastående.

Jag satt vid skolbänken en dag, bland de ärthjärnade och sötsmakande. Då lärarinnan kom in i klassen, sade att vi skulle göra en historierapport om en känd person. Mina kära klasskamrater rullade med ögonen och suckade överdrivet. Jag hörde det knappt, då jag som vanligt satt och vandrade på mina egna tankebanor. Som flera gånger förut tänkte jag på eget, kanske på framtidens möjligheter och på varför vi inte övergått till robotar som undervisare.

"Fokusera nu" utropade lärarinnan. Klassen lade långsamt fokuset bortom det oviktiga och tillbaka på henne. "Det ska handla om en betydelsefull person genom tiderna, ni ska bearbeta hur hen påverkat historien. Ni har två veckor på er, sedan ska ni presentera framför klassen". Hon radade upp instruktionerna som ur ett manuskript. Sedan slutade jag lyssna, återvände till min egna lilla värld.

Jag kommer ihåg hur jag slog mig ner på min säng och drog ut min dator. Hur jag slappt sökte upp "påverkande kända personer historia" och började leta. Lilla lata jag tog såklart ett av de första namnen, ett namn som såg lätt ut. Men när jag började söka upp information häpnades jag av personens inflytande. Hur en så liten människa hade gjort något stort. Jag kommer ihåg hur jag drömde att någon gång göra något liknande, bli som henne.

Ju mer jag läste desto mera insatt blev jag. Personen blev min idol, hon fyllde mina tankebanor med annat än uppfinningar och besvikelse. Nu var det jorden, miljön och vad som skulle ändras som fyllde min hjärna. Hur vi gått under för länge sedan och hur världen bara kommer att bli sämre. Många skulle ha tappat modet vid bemötelsen av denna information. Men kunskapen var som bensi till min brinnande eld och jag kunde äntligen känna en verklig mening med min existens. Jag skulle stoppa människans undergång och jag skulle rädda vår planet.

Och när det var dags för min presentation stod jag inför klassen. Stolt tog jag fram mitt hemarbete och började presentera. Med rak rygg och höjd haka talade jag om för mina ärthjärnade klasskamrater om hur jag blivit inspirerad. Hur jag ville ändra världen med henne i tankarna. Hur jorden bokstavligen går under, och bara människor som jag och henne kan förändra detta. Vi skulle bli mäktiga, ta över. Och människor som ärthjärnorna skulle se upp till oss som deras ledare.

Och när jag var klar hörde jag låga röster viska i flertaliga öron. Jag såg lärarinnan titta tomt på mig som om hon aldrig anat att jag kunde säga något sådant. Jag, lilla nörd, som alltid satt tyst i min egna värld. Jag kände hur håret klubbade fast i pannan och hur knäna började skaka. Hade jag sagt något dumt? Var mina idéer idiotiska? Jag bröts ut ur mina tankar när jag hörde fnitter bak i klassen. Det var godisarna som smålog i grupp. De släppte ut hånande, bubblande, småglada ljud och efter ett tag hakade hela klassen på. Snart ekade bubblen runt i klassen och jag visste inte vad jag skulle göra med mig själv.

Mitt synfält blev rött när jag ögnade över klassen. Jag såg på idioterna som vågade kalla sig mina klasskamrater. Betraktade deras idioti, de förstår verkligen inte vilket misstag de begår. När jag är känd kommer de att åla sig tillbaka, de kommer att böna och be om förlåtelse. Men jag kommer att skratta åt dem och håna dem precis som de alltid gjort åt mig. Detta var bara mera virke åt min eld som brann starkare än någonsin. Jag hörde ett svagt "Är du okej?" rymma från lärarinnans mun när jag stormade ut ur klassen. Jag smällde fast dörren bakom mig och sprang ut ur byggnaden. De är alla dödens.

Och jag kommer ihåg hur jag brann, likt eldarna som senare präglade vår jord. Jag brann som skogarna och jag brann som husen. Mitt i elden satt jag, smidde planer för hur jag skulle stoppa detta. Fann likasinnade, det gjorde jag också. Vi började smida tillsammans och i eldens hetta blev vi varandra kära. Jag kommer ihåg hur jag för första gången någonsin faktiskt var lycklig. Jag fick uppfinna, skapa nytt, tillsammans med personer som förstod mig. Det var första gången i mitt liv som jag kunde säga att jag hade vänner vid min sida.

Jag växte upp, kom in i politik, skapade en rörelse, tillsammans med mina eldsmidda vänner. Till först var världen emot oss, de spottade på våra ord, viskade struntprat bakom våra ryggar. Men efter ett tag började de äntligen förstå. De öppnade ögonen, såg hur världen brann rött utanför deras hus, hur de inte skulle klara sig mycket längre. Då började de prisa oss, ge oss beröm i mångfald. Dock var det för sent, elden var för stark. Världen var redan i graven och vi var redan dödens.

Vi byggde Abiogenesis som vårt sista hopp, en chansning på ödet. Ni ser, från början hade vi velat stoppa allt oljedyrkande och skräpskapande. Men då stängde folk ögonen och öronen, de slutade lyssna och kastade oss i skuggan. Så vi var tvungna att hitta på något nytt när världen höll på att rulla in i efterlivet. Tillsammans skapade vi regler för de nya, kartor för utseendet och planer för bygget. Vi bestämde oss för att inte alla skulle få leva där, att människan hade

gjort sitt val. Vissa valde såklart att streta emot det nya, vända ryggarna till. Våra principer sade att vi inte skulle tvinga någon, att vi som människor ska få ha rätten till val, det ligger ju ändå i grundlagen.

Vissa fick bli kvar, fortsätta leva det liv som de en gång hyllat. De fick ändå snart en käftsmäll då de märkte att de inte blev lika bra som de hade trott. Att Abiogenesis ändå var det bästa valet, då ångrade de sig säkert. Jag vet inte riktigt, jag har aldrig pratat med dem, tänker aldrig heller göra. De är förnekare, sådana som godisbitarna, dumstridiga idioter. Sânt folk vill jag säkerhetsställa att aldrig se i mitt Abiogenesis. Förnekare, idioter, de kommer aldrig att bli förlåtna.

För nu var det jag som hade makten, det var jag som skrattade hånande. Det var jag, som det alltid skulle ha varit. Sedan skapade jag ett projekt i min ära. För att se till att alla oskyldiga barn får den bästa förutsägelsen att välja rätt. Att de inte skulle försummas för att deras biologi gått fel väg i livet. Att det inte skulle gå snett för dem med, vilket det tyvärr gick för många. Barnen skulle lära sig om det nya, få fråga frågor till undervisare som vi skapat. De skulle vara rena, smarta och hoppeligen välja rätt val. För välja skulle de alltid få, de skulle få återvända till biologin om de så ville. Men programmet skulle knuffa dem in på den rätta vägen, se till att de med högst sannolikhet valde rätt.

Och sedan i Abiogenesis skulle de tjäna mig och sig själva. Mest sig själva såklart. Av makthavarna fick de ett gott liv med goda levnadsstandar. De fick bruka den frodiga jorden kring deras fötter, fick ta hand om andra varelsers liv, fick leva i en människas perfektion. De fick vara trygga från omvärlden, trygga från förnekarna. Vi skyddade dem, i gengäld skulle de hjälpa till att skydda Abiogenesis.

Jag hör det välbekanta larmet tjuta, eka runt i glasrummet jag sitter i. Högt uppe, där jag kan se allting, precis som jag velat. Jag ser människorna utanför som bönar och ber, faller ner på knä i desperation. De hade väl ångrat sig, synd för dem säger vi inte här. Abiogenesis är inte för ärthjärnor som dem. Mina mungipor vrids uppåt när jag ögnar över scenen som utspelar sig framför mig. Hur människor i panik springer runt som galna höns. Försöker förgäves undgå deras öde. När allt går precis som det ska, lever jag åter igen upp till mitt namn. När kropparna slapppt faller ner på det torra gräset, färgar det i en mänsklig röd. Precis som det alltid skulle vara.